

HIDEO YOKOYAMA

**Misterul
cazului
„Șase Patru”**

RAO Distribuție
Str. Bărgăului nr. 9-11, sect.1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

HIDEO YOKOYAMA
Six Four
Copyright © 2012 by Hideo Yokoyama
Toate drepturile rezervate

Ediția în limba japoneză publicată de Bungeishunju Ltd., Tokyo.
Drepturile traducerii în limba română sunt rezervate RAO Distribuție sub
licență dată de Hideo Yokoyama prin înțelegere cu Bungeishunju Ltd., prin
intermediul Anna Jarota Agency în colaborare cu The English Agency Ltd.
(Japonia)

Copyright © Traducere Alexandru Szollo prin Lingua Tradom

© RAO Distribuție, 2016
Pentru versiunea în limba română

2018

ISBN 978-606-006-142-7

1

Fulgii de nea dansau în lumina amurgului.

Picioarele bărbatului erau înțepenite când ieși din taxi. Un reprezentat oficial de la criminalistică, îmbrăcat într-un palton standard de la poliție, aștepta în fața intrării în secție. Îl conduse pe bărbat înăuntru. Trecură pe lângă o zonă de lucru pentru ofițerii de serviciu și continuară să meargă pe un coridor mohorât, înainte să lasă pe o ușă laterală spre parcare a ofițerilor.

Morga era singura clădire din capătul îndepărtat al terenului, o structură fără geamuri, cu acoperișul de tablă. Zumzetul scăzut al ventilatorului de extracție îi confirma că înăuntru era un cadavru. Oficialul descuie ușa și făcu un pas înapoi. Îi aruncă bărbatului o privire plină de respect, transmițându-i că avea să aștepte afară.

„Am uitat să mă rog.“

Yoshinobu Mikami împinse ușa. Balamalele scârțâiră puternic. În ochi și-n nări îi intră mirosul crezolului¹. Simțea vârfurile degetelor lui Minako prin țesătura hainei. Lumina strălucea puternic din tavan. Masa de examinare, care îi ajungea până la talie, era acoperită cu un așternut albastru din vinilin; deasupra acestuia, o siluetă umană se vedea de sub un cearșaf alb. Mikami tresări văzându-i mărimea: părea prea mică pentru un adult și totuși, evident, nu era un copil.

Ayumi...

¹ Lichid extras din gudron de cărbune, cu proprietăți antiseptice (n.tr.)

Înghiți cuvântul, parcă temându-se ca nu cumva rostirea numelui fiicei sale să transforme cadavrul în al ei.

Începu să tragă de cearșaful alb într-o parte.

Păr. Frunte. Ochi închiși. Nas, buze... bărbie.

Chipul palid al unei fete moarte ieși la lumină. În același moment, aerul înghețat începu să circule; fruntea lui Minako se împinse în umărul lui. Simți o presiune dinspre degete spre cot.

Mikami privea fix tavanul, respirând profund, din abdomen. Nu mai era nevoie să examineze cadavrul. Călătoria spre Prefectura D – cu trenul de mare viteză, apoi cu taxiul – durase patru ore, iar procesul de identificare a cadavrului se terminase în câteva secunde. O tânără – înec, sinucidere. Nu pierduseră vremea după ce primiseră apelul. Fata, după cum fuseseră informați, fusese găsită într-un lac la puțin timp după prânz.

Părul ei castaniu era încă umed. Să fi avut cincisprezece sau șaisprezece ani, poate puțin mai mult. Nu stătuse în apă prea mult timp. Nu erau semne că s-ar fi umflat, iar conturul subțire al feței, începând de la frunte la obraji, cu tot cu buzele de copilă, era neîntrerupt, păstrat ca și cum ar fi fost încă în viață.

Părea o ironie crudă. Trăsăturile delicate ale fetei erau, după cum presupunea el, genul de trăsături după care tânjise mereu Ayumi. Nici în acel moment, după trei luni, lui Mikami nu-i era cu puțință să reflecteze obiectiv asupra celor întâmplate.

Se auzise un zgomot din camera lui Ayumi de la etaj. Un sunet disperat, ca și cum cineva ar fi încercat să spargă podeaua cu piciorul. Oglinda ei era făcută țândări. Stătuse cu luminile stinse într-un colț al camerei. Își dădea pumni, se zgâria pe față, încerca s-o sfâșie. „Urâsc fața asta. Vreau să mor.“

Mikami se întoarse din nou spre fata moartă și-și împreună mâinile. Și ea avea părinți. Trebuia să meargă acolo, poate în seara aceea, poate a doua zi, și să se confrunte cu groaznica realitate.

– Hai să plecăm de aici!

Avea vocea aspră. Își simțea gâtul uscat.

Minako părea absentă; nu încercă să facă vreun semn din cap. Pupilele ei dilatate erau ca măргеlele de sticlă, goale de expresie sau

de emoție. Nu era prima oară – în ultimele trei luni identificaseră deja două fete moarte de vârsta lui Ayumi.

Afară, zăpada se transformase în polei. Trei siluete stăteau în parcareă întunecată și expirau nori albi, ca de cretă.

– Mare ușurare.

Căpitanul palid și bonom al secției de poliție îi înmână cartea de vizită cu un zâmbet ezitant. Purta uniforma completă, deși era în afara orelor de program. La fel erau îmbrăcați și directorul, și șeful departamentului de Anchete Criminalistice, care îl flancau. Mikami recunoscuse acest lucru ca fiind un semn de respect, în caz că ar fi identificat-o pe fată ca fiind fiica lui.

Făcu o plecăciune.

– Vă mulțumesc că m-ați contactat atât de repede.

– Pentru puțin. Până la urmă, facem toți parte din poliție.

Sărind peste alte amabilități, căpitanul se întoarse, făcu un gest spre clădire și spuse:

– Haideți înăuntru! Ar trebui să vă încălziți puțin.

Mikami simți un ghionț ușor în spate. Se răsuci și surprinse privirea imploratoare a lui Minako. Voia să plece cât mai repede posibil. Și el simțea la fel.

– Sunteți foarte amabili, dar noi trebuie să plecăm. Avem de prins un tren.

– Nu, nu, ar trebui să rămâneți. V-am rezervat deja o cameră la hotel.

– Apreciem amabilitatea dumneavoastră, dar chiar trebuie să plecăm. Mâine am de lucru.

Când spuse asta, privirea căpitanului coborî asupra cărții de vizită din mâinile sale.

Comisar de poliție Yoshinobu Mikami. Director de Relații cu presa. Inspector, departamentul de Administrație, Divizia de Personal. Secția de poliție a Prefecturii D.

Oftă în timp ce își ridica privirea.

– Trebuie să fie greu să vă descurcați cu presa.

– Poate fi, spuse Mikami evaziv.

Își închipui fetele revoltate ale reporterilor pe care-i lăsase în urmă la Relații cu presa. Erau în discuții aprinse pe tema formatului comunicatelor de presă când primise apelul care îl informa despre fata înecată. Se ridicase în picioare și plecase de acolo fără să spună vreun cuvânt, atrăgându-și furia reporterilor, care nu-i cunoșteau situația din familie. „N-am terminat aici. Fugi de noi, Mikami?”

– Sunteți de multă vreme la Relații cu presa?

Căpitanul părea că-l înțelege. În secțiile districtuale, de Relațiile cu presa se ocupau secunzii sau directorii adjuncți ai secțiilor; în secțiile mai mici, regionale, însuși căpitanul stătea în fața plutonului de execuție.

– Doar din primăvară. Deși am mai avut o perioadă scurtă acolo, cu multă vreme în urmă.

– Ați lucrat vreodată la Administrație?

– Nu. Am petrecut mult timp ca detectiv în Divizia a Doua.

Chiar și după atâta vreme, simțea o anumită mândrie spunând asta.

Căpitanul aprobă din cap nesigur. Era improbabil să fi văzut, chiar și în secțiile regionale, vreun detectiv care să fie nevoit să treacă în rolul de director de Relații cu presa.

– Îmi închipui că, având în vedere cunoștințele dumneavoastră despre investigațiile criminalistice, presa o să vă asculte.

– Chiar sper asta.

– Știți, aici e o mică problemă. Sunt unii reporteri care scriu ce vor ei, indiferent dacă-i adevărat sau nu.

Căpitanul se încruntă și, fără să-și schimbe expresia, făcu semn cu mâna spre garaj. Mikami fu tulburat văzând cum se aprind farurile mașinii negre a căpitanului. Taxiul pe care îl făcuse să aștepte era de negăsit. Mai simți un ghiont în spate, dar în acel moment ezită să cheme un alt taxi și să-l supere pe bine intenționatul căpitan.

Era deja întuneric când porniră spre secție.

– Uitați, aici e lacul, spuse căpitanul de pe locul pasagerului, părând puțin uluit când o bucată și mai mare de drum cufundat în întuneric îi ieși în față. Chiar e groaznic internetul ăsta. Există un site oribil, „Top zece locuri pentru sinucidere”, iar lacul ăsta e trecut

acolo. I-au dat și un nume sinistru – Lacul Făgăduinței sau ceva de genul ăsta.

– Lacul Făgăduinței?

– Arată ca o inimă, depinde de unghiul din care îl privești. Site-ul susține că îți oferă dragostea adevărată într-o viață viitoare; fata de azi a fost a patra. Am avut una care a venit tocmai din Tokyo, nu cu mult timp în urmă. Cei din presă au hotărât să scrie un articol și-acum îi avem și pe cei de la televiziuni pe cap.

– E groaznic.

– Absolut. E o rușine, se face un negoț nerușinat cu articole despre sinucideri. Dacă am fi avut timp, Mikami, ți-aș fi cerut niște sfaturi legate de cum să mă descurc cu ei.

Ca și cum l-ar fi stânenit tăcerea, căpitanul continuă să vorbească. Însă lui Mikami îi lipsea voința necesară unei discuții animate. Deși aprecia tactul căpitanului, dădea răspunsuri tot mai terne.

Era o greșeală. Nu era Ayumi. Oricum, gândurile lui erau tot triste; nu se deosebeau cu nimic de cele de pe drum. Se ruga să nu fie fiica lor. Era conștient de faptul că asta era ca și cum s-ar fi rugat să fie fiica altcuiva.

Minako stătea nemișcată lângă el. Umerii lor erau lipiți unul de celălalt. Ai ei păreau anormal de fragili.

Mașina viră într-o intersecție. Lumina strălucitoare a gării le apăru înaintea ochilor. Piața din fața clădirii era largă și spațioasă, cu monumente comemorative din loc în loc. Era lipsită aproape cu desăvârșire de oameni. Mikami auzise că gara fusese construită ca urmare a unor manevre politice. Nimeni nu se gândise de fapt la numărul pasagerilor.

– Nu-i nevoie să ieși, căpitane. N-o să faci decât să te uzi, spuse Mikami repede.

Avea ușa din spate deschisă, dar căpitanul ieși oricum din mașină înaintea lui. Omul se înroșise la față.

– Vă rog să-mi acceptați scuzele pentru informațiile nesigure și pentru efortul pe care l-ați făcut ca să veniți până aici. Am crezut...

2

De dimineață, un vânt puternic dinspre nord suflase peste câmpiile din Prefectura D.

În față, lumina semaforului era verde, dar traficul era congestionat, așa că Mikami n-avea de ales decât să se târască înainte. Luă mâinile de pe volan și-și aprinse o țigară. Începuseră deja lucrările la un grup de apartamente la înălțime, care furau încet-încet din conturul munților ce se zăreau prin geamul mașinii.

Un număr de 580 000 de locuințe. Cam 1 820 000 de cetățeni. Mikami își aducea aminte cifrele dintr-un recensământ pe care îl văzuse în ziarul de dimineață. Aproape o treime din acea populație locuia sau lucra în perimetrul orașului D. După un proces dificil și îndelungat, orașul reușise să fuzioneze cu orașele și satele din vecinătate, dând un impuls procesului de centralizare. În ciuda acestui aspect, lucrul la un sistem de transport în comun universal – chiar primul punct de pe agendă – încă nu începuse. Cu doar câteva autobuze și trenuri funcționale, cu multe rute absolut impracticabile, șoselele erau pline de mașini.

„Mișcă-te dracului odată“, mormăi Mikami pentru sine. Era a cincea zi din decembrie și înghesuiala din traficul de dimineață era groaznică. Radioul stătea să anunțe din clipă în clipă ora 8.00. Zărea în față clădirea cu cinci etaje a sediului Poliției Prefecturale. Văzând-o, îl cuprinse o neașteptată nostalgie pentru pereții săi reci, dar cunoscuți, în ciuda faptului că fusese plecat în nord doar o jumătate de zi.

Nu era nevoie să meargă tocmai până acolo. Știusese de la început că avea să fie o pierdere de vreme. În acel moment, după o zi, era evident. Ayumi ura frigul mai mult decât majoritatea oamenilor; era ridicol să fi crezut că s-ar fi aventurat în nord. Și mai ridicol era să fi crezut că s-ar fi aruncat într-un lac înghețat.

Mikami stinse țigara și apăsă pedala de accelerație. În față se făcuse destul loc pentru câteva mașini.

Reuși cumva să nu întârzie. Oprindu-se în parcare, se grăbi spre clădirea principală. În timp ce făcea asta, îndreptă privirea, din obișnuință, spre spațiile rezervate presei.

Înlemni. Zona, de obicei goală la acea oră, era plină de mașini. Înăuntru avea să dea de corespondenți de la toate agențiile de presă. Pentru o clipă, Mikami se întrebă dacă se întâmplase ceva. Dar nu era nimic – se aflau acolo ca să continue discuțiile din ziua precedentă, atâta tot. Avea să-i găsească înăuntru, așteptându-l să-și facă apariția.

„Ăștia se bat să prindă startul.“

Mikami intră în clădire pe ușa din față. Era la mai puțin de zece pași pe coridorul care ducea la Relații cu presa. Trei chipuri emoționate ridicară privirile spre el în timp ce deschidea ușa. Șeful de secție Suwa și adjunctul Kuramae erau amândoi așezați la birouri, cu fața spre perete. Mikumo stătea la biroul ei, cel mai apropiat de ușa.

Spațiul strâmt îi obligă să se salute reținut.

Încăperea era puțin mai mare decât fusese înainte de venirea primăverii, când demolaseră camera de arhivă, dar abia se mai putea respira când reporterii dădeau buzna toți deodată. Mikami își imaginase o asemenea situație înainte să intre, dar nu era nici urmă de presă. Simțindu-se de parcă ar fi scăpat la mustață, își ocupă locul de lângă geam.

Suwa se apropie înainte să apuce el să-l cheme. Fu neobișnuit de reținut când vorbi.

– Domnule. Ăăă... în legătură cu situația de ieri...

Mikami nu se așteptase la asta. Era pregătit să întrebe despre situația presei. Noaptea trecută, târziu, Mikami îl sunase pe ofițerul

evaluatoare, Ishii, șeful de divizie de la Secretariat, și îi dăduse toate detaliile despre ce se întâmplase pe durata identificării. Presupusese de la sine că Ishii avea să transmită vestea mai departe către personalul de la Relații cu presa.

– N-a fost ea. Mulțumesc că v-ați interesat.

Atmosfera păru să se destindă imediat. Suwa și Kuramae, vizibil ușurați, făcură un schimb de priviri, iar Mikumo păru că revine la viață. Sări în picioare și luă ceașca lui Mikami de pe raft.

– Scurt și la obiect, Suwa, presa e aici?

Mikami făcu semn cu bărbia spre unul dintre pereți. Camera de presă era pe partea cealaltă, incluzând Clubul de presă, un grup informal format din treisprezece grupări de știri.

Suwa se posomorî din nou.

– Da, sunt toți acolo. Vorbesc despre cum o să vă pună pumnul în gură. În curând se vor năpusti.

Să-i pună pumnul în gură? Mikami se simți brusc iritat.

– A, și dacă ați putea să țineți cont... Cred că ați plecat pentru că aveți o rudă în stare critică.

Mikami făcu o scurtă pauză înainte de a încuviința din cap.

Propagandistul isteț. Exact așa era Suwa. Avea funcția de inspector adjunct, pe care o obținuse lucrând la Administrație. Cu trei ani de experiență în Relații cu presa și alți doi pe teren, ca sergent de poliție, ajunsese deja la un nivel de înțelegere profundă a faunei din presa modernă. Deși perspicacitatea lui putea fi enervantă din când în când, abilitatea de a-i câștiga pe reporterii de partea lui, făcând trecerea perfectă de la diplomat la propagandist, era uluitoare. Acum, că își mai rafinase abilitățile cu ocazia celei de-a doua funcții, era tot mai respectat în departament.

A doua investire în funcție a lui Mikami la birou fusese mai puțin avantajoasă. Avea patruzeci și șase de ani, iar transferul venise după douăzeci de ani. Până în primăvară, lucrase ca adjunct al șefului Diviziei a Doua; înainte de asta, condusese o echipă pe teren, investigând faptele de corupție și fraudă electorală ca șef de secție la Infrafracțiuni fără violență.

Mikami se ridică în picioare și se întoarse spre tabla de lângă biroul lui.

Prefectura D, sediul Poliției. Comunicat de presă: 5 decembrie 2002

Ca director de presă, prima lui îndatorire din acea dimineață era să treacă în revistă toate anunțurile care trebuiau făcute către presă.

La birou, venea un val nesfârșit de apeluri și de faxuri care raportau accidente și infracțiuni din jurisdicția celor nouăsprezece secții districtuale ale prefecturii. Recenta și răspândită adoptare a calculatoarelor însemna că același lucru era valabil și pentru e-mailuri. Echipa lui Mikami avea să facă un sumar al rapoartelor folosind un șablon, apoi să atașeze copii din acest raport pe tablele din birou și din Sala de presă. În același timp, aveau să intre în legătură cu postul local de știri din prefectură. Prin astfel de activități, poliția facilita apariția în presă a cazurilor. În ciuda acestui lucru, comunicatele de presă ajungeau adesea să fie sursa tensiunilor.

Mikami se uită la ceasul de pe perete. Era trecut de ora 8.30.

Ce făceau ăia acolo?

– Domnule, aveți un moment?

Kuramae se postase în fața biroului lui Mikami. Silueta lui zvelată contrasta puternic cu numele lui impunător, tradus parțial prin „depozit“. Tonul îi era reținut, ca de obicei.

– E... e vorba despre acuzațiile legate de licitațiile aranjate.

– Sigur. Ai reușit să afli ceva?

– Aăă...

Kuramae ezită.

– Ce e? Directorul general refuză să mărturisească?

– Sincer să fiu, n-am reușit să...

– N-ai reușit să... ce?

Fără să-și dea seama, Mikami își concentrează privirea într-un punct. Trecuseră cinci zile de când Divizia a Doua făcuse o serie de arestări sub acuzația de aranjare de licitații în legătură cu un proiect de construire a unui muzeu de artă al Prefecturii. Făcuseră raiduri în cinci companii de construcții de mărime medie și aduseseră în